

Hoofdstuk 1

Huwelijk en misverstanden

Aangaande nu de dingen waarvan gij mij geschreven hebt: Het is een mens goed geen vrouw aan te raken.

1 Korinthe 7:1

In grote lijnen kun je zeggen dat er twee misverstanden zijn ten aanzien van het huwelijk. Aan de ene kant wordt het huwelijk gezien als minderwaardig. Je vindt dat onder meer in de Roomse Kerk. Er wordt wel hoog opgegeven van het huwelijk (het wordt zelfs gezien als een sacrament), maar tegelijk wordt het gezien als iets van een lagere orde (voor priesters geldt dan ook een verplicht celibaat). Anderzijds wordt het huwelijk geïdealiseerd. Met name vanaf het tijdperk van de romantiek werd het huwelijk voorgesteld als een sprookje.

In de gemeente van Korinthe zaten velen op het eerste spoor. Na hun bekering tot het christendom raakten zij hun vrouwen niet meer aan (zij waren eigenlijk een soort Geestdrijvers). Toen hun optreden leidde tot onrust in de gemeente, besloot men het probleem aan Paulus voor te leggen.

Hoe reageert Paulus?

In vers 1 staat: ‘Aangaande nu de dingen waarvan gij mij geschreven hebt: Het is een mens goed geen vrouw aan te raken’ (vs. 1). Waarschijnlijk was dit een uitspraak van die radicale groepering. Nu moet Paulus maar antwoord geven. Wat doet de apostel? Hij begint ermee deze uitspraak over te nemen. Dat is merkwaardig! Hij is het er niet voor 100 procent mee eens (zie het vervolg), maar hij komt ook niet met het absolute tegendeel (‘trouwen is te allen tijde goed’). Hij maakt die stelling tot de zijne en gaat haar vervolgens nuanceren, corrigeren en in een ander kader plaatsen. Paulus is geen vrouwenhater en wijst het huwelijk niet af. Hij is niet overgeestelijk. Hoe heerlijk spreekt hij op andere plaatsen over het huwelijk (zie bijv. Ef. 5:22-33)! Het huwelijk is voor hem dus echt niet minderwaardig.

Vreemd maar bevrijdend

Toch is vers 1 een vreemd woord, en dat geldt in het bijzonder voor onze tijd waarin alles moet kunnen en alles geërotiseerd wordt. Misschien kijken we zelf ook wel vreemd aan tegen deze uitspraak; we zouden Paulus al bijna in de rede willen vallen. Toch doen we er goed aan nog even te wachten. Laten we voorlopig vaststellen dat vers 1 ook een bevrijdend woord is. Immers, in het heidendom werd de natuurlijke, seksuele liefde beschouwd als een *macht*. Het was ten

diepste een dwingende afgod. Talloze namen werden aan deze godheid gegeven: Astarte, Venus, Amor, Eros, enzovoort. Voor deze goden en godinnen *moest* men buigen. In het moderne heidendom is dat niet anders. De oude goden zijn anoniem geworden, maar hun juk is nog even hard. In vers 1 wordt dit moderne slavenjuk gebroken. Nee, Paulus doet dat niet vanuit een brave deugdzaamheid, op moralistische wijze. Hij doet het vanuit het heilzame gebod van de Heere, vanuit de vrijheid die in Christus ligt en vanuit de troostrijke wetenschap voor Gods kind dat zijn lichaam een tempel is van de Heilige Geest en dat ook dient te zijn in de praktijk.

Maar Genesis 2 dan?

Komt de apostel niet in strijd met Genesis 2? Daar staat toch: ‘Het is niet goed dat de mens alleen zij’? En daar lezen we toch: ‘Daarom zal de man zijn vader en moeder verlaten, en zijn vrouw aanhangen’? Dat is waar en de apostel doet daar niets van af, maar er staat méér in de Bijbel dan Genesis 2. Ook Genesis 3 staat in Gods Woord (zie Calvijn en het klassieke huwelijksformulier: ‘Overmits de gehuwden gewoonlijk velerhande tegenspoed en kruis vanwege de zonde overkomt ...’) Denk daarnaast aan Lukas 20 vers 34-36, waar de Heere Jezus erop wijst dat er in de eeuwige heerlijkheid geen huwelijk meer zal wezen, maar dat Gods kinderen zullen zijn als de engelen Gods.

Die twee zaken had Paulus persoonlijk geleerd. Genesis 3 was werkelijkheid geworden in zijn leven. Als onbekeerde Jood had hij daar heel anders over gedacht. In de school van de rabbijnen was hem voorgelaten: trouwen is een goddelijk gebod! Maar op de weg naar Damascus was zijn leven radicaal veranderd. De vraag naar verzoening met God kwam op zijn hart te liggen. Ook mocht hij de hemelse Bruidgom leren kennen, de Heere Jezus Christus. Dat maakte hem niet overgeestelijk, maar wel nuchter. Het deed hem zien dat we niet alles uit dit leven hoeven te halen. Het leven is een wachtkamer voor de eeuwigheid. Daarom gaat Paulus het misverstand afwijzen van de huwelijksromantiek en zegt hij: 'Het is een mens goed geen vrouw aan te raken.' Hij zegt als het ware: Kijk maar niet meewarig in de richting van ongehuwden, alsof hun leven niet compleet is. In zoverre gaat hij dus mee met de genoemde mensen uit Korinthe.